

4a. Historická

V hlubokých lesích severně od Moravského krasu, tam, kam poutníkova noha málokdy zašla, žil kdysi dávno ptáčník Velen. Jeho prací bylo chytat ptáky a pokud možno živé je potom prodávat na poutích bohatším spoluobčanům pro potěšení.

Velen byl už středního věku, tedy ani mladý, ani starý. Dá se to říci lépe: z mládí mu ještě zbývalo plno síly a ze stáří už bral moudrost. A proto mu nevadilo, že žije vlastně dosti skromně, až nuzně. Měl jen na jednom kopci dřevěnou boudu a to bylo vlastně všecko. Žití měl rád i práce ho bavila, tak co. A když někomu prodal slavíka nebo konipáska, měl z toho ptačího cvrlikání snad větší radost než jeho zákazník.

Jednoho dne, když už se chýlilo k večeru, Velen se vracel z obhlídky několika čihadel rozmístěných v lesích. V ruce měl tři malé dřevěné klícky plné nových úlovků. Den se vydařil, slunce se klonilo ve slávě své červeně k západu a mír a klid se rozhostil po lesích.

Velen nakrmil všechny svoje ptáčky, zahvízdal na kosa, usmál se na straku a chystal se povečeřet. Z popela vyhrábl pár brambor, před domkem uškubl trochu pažitky a podojil kozu, co bydlela v chlívkou za chajdou.

Vtom se ozval klapot koňských kopyt. Bylo to zvláštní, neboť za Velenem skoro nikdo nechodil. Jen občas ze samoty z údolí nemluvný starý Václav, který občas potřeboval si s někým pomlčet. Kolik hezkých večerů spolu pěkně strávili téměř beze slova u džbánku kozího mléka! No jo, ale Václav přece nemá koně, chodí vždycky pěšky a navíc ještě bos, uvažoval Velen. A než stačil douvažovat, kůň přiklopýtal až k chýši. V sedle se kymácel značně zaprášený a ještě více unavený jezdec, na první pohled urozeného původu.

"Hej, muži, kde to jsem?" otázal se jezdec přísně - tím tónem, jakým obvykle jednají páni s poddanými.

"U ptáčníka Velen, urozený pane," odvětil Velen dobrácky a rukou rozmáchnuv ukázal na všechny ty klece a klícky plné štěbetající boží havěti. Snad to byla už příliš velká únava, snad to bylo Velenovo bezelstné přivítání, snad to bylo uklidňující švitoření opeřenců, snad všechno dohromady - cizinec tak změknul, že se začal chovat naprosto normálně a jednal s Velenem jako rovný s rovným:

"Člověče, já jsem asi dočista zabloudil. Mohl bych tady přespat?"

...